

Ubijen je profesor, pisac i znanstvenik koji je odgajao hrvatsku inteligenciju u Hercegovini

prof. dr. fra
**Arkandeo
NUIĆ**

49 godina
profesor u Širokom Brijegu
Franjevačka hercegovačka provincija - Mostar

Rođen je 21. veljače 1896. u Drinovcima, od oca Pere i majke Šime, rođ. Perić. Osnovnu je školu završio u rodnome mjestu, franjevačku klasičnu gimnaziju u Širokom Brijegu, a bogosloviju je studirao u Mostaru i u Beču. U franjevački je red stupio 1914., a za svećenika je zaređen 1921. u Beču, gdje je 1923. obranio i doktorat iz teologije. Filozofski fakultet (klasičnu filologiju) studirao je na Sorboni u Parizu od 1923. do 1927. godine. Velik dio života proveo je kao profesor u franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Širokom Brijegu, gdje je predavao grčki, latinski, francuski, njemački i umjetnost. Partizani su ga ubili i spalili 8. veljače 1945. u Širokom Brijegu.

Dr. fra Andrija Nikić u svojoj knjizi *Hercegovački franjevački mučenici* (1992.) o njemu piše:

Bio je fin, odgojen, istančana ukusa, umjetnik, inteligentan i dobar naš fra Rodo. Zvali su ga od milja ovčica Božja. Predvodio je širokobriješke glazbenike. Ali, on je bio svestrano naobražena osoba. Imao je doktorat iz teologije i profesorat iz latinskog i grčkog jezika. Jedno je vrijeme predavao i umjetnost u VIII. razredu...

Što je prof. dr. fra Arkandeo mogao skriviti partizanima da su ga oni ubili i da je podnio mučeništvo?

Bio je katolički svećenik, bio je uvjereni Hrvat - kao i svi Hercegovci, bio je odgajatelj hrvatske inteligencije u Hercegovini, a to je srbokomunistima bila najopasnija antidržavna djelatnost.

Hercegovački franjevci su na Širokom Brijegu odgajali hrvatsku katoličku inteligenciju i zato su svi zajedno

ubijeni, naravno, bez ikakva suda, poliveni benzinom (koji su partizani dobili od Angloamerikanaca za borbu protiv nacista) i zapaljeni. S golemom bakljom širokobrijeških fratara trebalo je izgorjeti sve što je bilo hrvatsko i katoličko u povijesnoj hrvatskoj zemlji Herceg-Bosni!

Potkraj veljače 1945. pristup Širokom Brijegu bio je zabranjen. To golemo groblje, nastalo ubojstvima fratara, čuvali su partizani sa zvijezdama petokrakama. Ondje gdje je nekada sve odzvanjalo od poklika djece, učenika i vjerničkih procesija zavladała je grobna tišina, muk, koji je govorio da se dogodilo nešto strašno, nešto što će se zauvijek pamtili. Bio je to muk koji je podsjećao na nedužne žrtve partizanskoga terora. Taj muk je govorio više od bilo kakve riječi. On bi nas i danas trebao potaknuti da se još jednom sjetimo tih uzornih ljudi koji su bili dio ovog našeg hrvatskog naroda. Ti se ljudi ne smiju zaboraviti.

Izvori i literatura:

Nikić, dr. fra Andrija, *Hercegovački franjevački mučenici*, Mostar,

1992., str. 165-166.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hrvatske žrtve rata u Hercegovini*, Mostar,

1995., str. 29.